

Sygn. akt II W 805/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28.11.2017 r.

sprawy przeciwko

P. S. urodz. (...) w W.

syna S. i E. z d. Ż.

obwinionego o to, że w dniu 31 sierpnia 2017 r. godz. 17.05 w miejscowości N. ul. (...) prowadząc pojazd H. (...) przekroczył dozwoloną prędkość 40 km/h o 56 km/h, jadąc z prędkością 96 km/h,

tj. o czyn z art. 92a k.w.

orzeka

I. Uniewinnia obwinionego P. S. od popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu.

II. Na podstawie art. 118 § 2 k.p.s.w. koszty sądowe przejmuje na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W 805/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony P. S. w dniu 31 sierpnia 2017 r. około godz. 17.05 jechał samochodem marki H. o nr rej. (...) przez miejscowość N. na ul. (...). Wjechał w obszar zabudowany, z ograniczeniem prędkości do 40 km/h. Obwiniony prowadził samochód z bliżej nieustaloną prędkością. Dostrzegł to funkcjonariusz Policji M. B.. Policjant zmierzył prędkość pojazdu prowadzonego przez obwinioną urzędzeniem (...) 20/20, które nie identyfikuje pojazdu i wydał polecenie zatrzymania samochodu. Obwiniony zatrzymał się do kontroli, M. B. poinformował go o tym, że urządzenie (...) wskazało wynik pomiaru prędkości prowadzonego przez niego pojazdu na 96 km/h w obszarze zabudowanym. Funkcjonariusz Policji poinformował obwinionego o popełnionym wykroczeniu drogowym i zaproponował mandat karny zgodny z taryfikatorem, to jest 500 złotych oraz poinformował go o obligatoryjnym zatrzymaniu prawa jazdy. Obwiniony odmówił przyjęcia mandatu karnego.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego (k.5v-6,44v),
- częściowo zeznania M. B. (k.44v-45),
- notatka urzędowa (k.2).

Obwiniony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.5v-6). Stwierdził, że zauważył radiowóz, gdy jechał ulicą (...) w N. z odległości około 500 metrów, spojrzął na prędkościomierz i utrzymywał prędkość około 60 km/h, mógł jechać szybciej, gdyż wyprzedzał inny pojazd. Policjant zatrzymał go do kontroli, okazał urządzenie do pomiaru prędkości, pokazywało ono 96 km/h i odległość 400 metrów. Podczas rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.44v). Podał, że został zatrzymany do kontroli drogowej, miał wątpliwości czy to prędkość jego samochodu została zmierzona, zwrócił uwagę, że urządzenie okazane mu przez policjanta nie identyfikowało pojazdu.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, gdyż żaden przeprowadzony dowód nie zaprzeczył ich prawdziwości.

M. B. zeznał (k.44v-45), że w dokonał pomiaru prędkości pojazdu, radiowóz stał zaparkowany równolegle do drogi, a on zmierzył prędkość nadjeżdżającego pojazdu z chodnika. Tego dnia nie było dużego ruchu drogowego, warunki atmosferyczne były dobre.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka w tej części, w której podał, że dokonał pomiaru prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego i w związku z tym zatrzymał go do kontroli drogowej. Ta część zeznań świadka zgodna jest z wyjaśnieniami obwinionego i nie budzi wątpliwości. Nie zasługuje na wiarę ta część zeznań, w której świadek zeznał, że dokonał prawidłowego pomiaru, a jego wynik odpowiadał faktycznej prędkości samochodu kierowanego przez obwinionego. Ta część zeznań świadka jest sprzeczna z zasadami dotyczącymi ustalenia prędkości pojazdów mechanicznych.

Świadek D. J. zeznał (k.45), że pomiaru dokonał jego kolega z patrolu, on nie uczestniczył w rozmowie z obwinionym.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadek nie miał bezpośrednich wiadomości w sprawie.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci: notatki urzędowej (k.2), informacji o wykroczeniach w ruchu drogowym (k.37) i dane o karalności (k.40) zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego nie można uznać, że obwiniony popełnił zarzucany mu czyn.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżyciel publiczny zarzucił obwinionemu to, że w dniu 31 sierpnia 2017 r. w miejscowości N., prowadząc pojazd marki H. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 56 km/h. Czyn ten zakwalifikowano jako wykroczenie z art. 92a k.w.

Zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań urządzeń, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych urządzenie służące do kontroli prędkości pojazdów powinno identyfikować pojazd. Wymóg ten należy rozumieć w ten sposób, że urządzenie powinno wskazać pojazd, którego prędkość została zmierzona. Nie mogą powstawać wątpliwości co do tego, jakiego pojazdu dotyczy kontrola prędkości. Ponadto urządzenie to powinno posiadać aktualne świadectwo ważności, czego nie dołączył oskarżyciel publiczny w niniejszej sprawie. Należy zwrócić uwagę, że pomiar

powinien uwzględnić możliwe błędy pomiarowe. Jak wynika z wiedzy Sądu uzyskanej w innych podobnych sprawach zgodnie z informacją producenta urządzenia (...) 20/20 dokładność pomiaru wynosi 2 km/h. Oznacza to, że przy pomiarze 96 km/h faktyczna prędkość mogła zawierać się w przedziale od 94 do 98 km/h. Okoliczność ta nie została zweryfikowana w żaden sposób przez oskarżyciela publicznego i nie przedstawił wiarygodnych dowodów, że prędkość rozwijana przez obwinionego wynosiła akurat 96 km/h.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki, uznać należy, że oskarżyciel publiczny nie udowodnił przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów, że obwiniony popełnił zarzucane mu wykroczenie i należy go od popełnienia tego czynu uniewinnić.

O kosztach orzeczono zgodnie z przepisem powołanym w punkcie II wyroku.